

дувать войски; понеже военнитѣ, или административнитѣ привилегіи на войнишкитѣ села бѣхъ се отдавна унищожили, и войницитѣ бѣха достигнали до една най долна степенъ: да пасжтъ конетѣ на Султанъ-тъ даже, и на Везиря и на други паши; и за присмѣхъ вижда се и униженіе, водителъ-тъ на такивато войници „Чирибашъ“ се е називавалъ, както и у циганитѣ се тжй зове главатаря на общината имъ въ единъ градъ или село; а за подигравка такъвото водителъ на такивато войници (ушь войвода (?)), както е по отпреди былъ); е носялъ калпакъ съ лѣсишка упашка и е носялъ единъ байракъ отъ червено сукно съ единъ полмѣсяцъ най отгорѣ. Всякога имъ е свирила гайда отпреди имъ; даже по нѣкога и тжпанъ имъ е тумкалъ; тие и такивато войници сжществуваха до скоро преди освобожденіето на Българія. Отъ всичко слѣдователно горѣизложенное става явно: „че битката на Котленцитѣ съ Тжрновцитѣ е была преди паданьето на придунавското Българско царство съ престолень градъ Тжрново, и слѣдъ привземаньето на Тракія и Котелъ отъ Турцитѣ.“ — За ясно уразумѣванье впрочемъ, трѣба да прибавимъ, че слѣдъ привземаньето на Велико Тжрново, и на цѣла источна Българія, турцитѣ сж припознали, и пріели и други нѣкои села за войнишки, и сж земали и отъ тѣхъ войници: „за да имъ пасжтъ коніетъ и да имъ косятъ сѣното;“ и такивато нѣкои села имаше и въ тогавашнія Тжрновски Санджакъ.

2-ро Еничаритѣ (а не Яничаритѣ).

Преди да почнемъ разсказъ-тъ си за учрежденіето на Еничерското тѣло, или за това *илашило*, отъ което толкова е страдалъ градъ-тъ Тжрново и околността му, ніе ще изложимъ едно кжео историческо обозрѣніе за това учреждение.—

Около 1290 година въ Мала Азія се образувало и установило едно малко царство сжставено отъ необузданни турски пле-